

Yine Hüsranı Çalacak Saat

— Ahmet Erbey · 13 Ekim 2010

Oysa ardından yıkıntılar,
Molozlara karışmış can bıraktın
Esen fırtınalar ortasında yapayalnızım şimdi
Karşı koyamadım sensizliğe savrulduğum.
Sarıp savrulmaya başladı düşlerim
Çaresizdim biçareydim.

Seni sensizde yaşamak varmış ya kaderimde
Var mı sadece seninle hayaller âleminde yaşamak
Gölgeyle mi konuşacaktım hep böyle...

Özlediğim insan...
Şimdi ruhumu okşuyor yalnızlık
Sensizliğin girdabında boğuluyorum
Buğulu gözlerle bakıyorum hayata
Anladım ki anlatmak yetmiyor bazen
Yaşamak lazım bazı şeyleri...

Dokundururken hasretini beyaz sayfalara
Satırlarıma kan ağlatırken özlemin
Biliyordun yüreğimin de kan ağlayacağını.
Düşlerime barikatlar kurarken gitmelerin
Her şeyden geçmeyi öğrettin ama
Senden vazgeçmeyi öğretemedin.

Sen gülüşünde umut dağıtan çocuk,
ben gülücüklerin de heyelan geçiren toprak.
Ne zaman uğrasan, sönük kalır ateşi güneşin
bakışlarının alevinde eririm mum misali...

Son bulduğunda takvim yaprakları
bir daha süre gelir yalnızlık aylarıma
dokunup ah işitmediğim tek gerçektir yalnızlık...

Şimdi yakamoz parıltılı hayali bakışlarında

saplantılara düşüyor yolum...
Hu ey yolunu kaybeden bende,
hu sana ey abdal hu...

Heybemde senli duaları yoklarken kuşluk vakitlerinde
gel desen koşar gelirdim doğmadan güneş yüreğime
Saatler kurarken geleceğine dair, hep erteledim zamanı,
çevirip dururken kum saatlerini...
Geleceğine dair.
Biliyorum yine hüsranı çalacak saat...